

МАРИНА ТА СЕРГІЙ
ДЯЧЕНКИ

Світи Марини та Сергія Дяченків

Роман

Харків
«ФОЛІО»
2017

КЛЮЧ ВІД
КОРОЛІВСТВА

Розділ перший

ОБЕРОН

Усе почалося в листопаді, темного дощового вечора. Точніше, це був не зовсім вечір — тільки п'ята година. Улітку о такій порі ще загоряти можна. А тут — темрява, холод, з неба сіється чи то мряка, чи снігова крупа.

У мене за плечима — важезний шкільний рюкзак, бо сьогодні було сім уроків, а ще до того ж я взяла й у бібліотеці дві книжки. Важив клятий рюкзак кілограмів десять, як у туриста. Не розігнешся.

От я й вирішила під'їхати додому тролейбусом.

Чекати довелося довго. Сновигали переповнені маршруткі — люди в них стояли, скоцюрбившись у проході. На зупинці зібрався натовп, я вже шкодувала, що відразу не подалася пішки. І тут підійшов тролейбус — напханий, як бочка з оселедцями.

У тролейбусі голосно лаялися.

Я так і не дізналася, через що веремія зчинилася. Там їхала циганка із циганчатами — може, вони образили цю тітку, чи тітка сама до них причепилася... Та коли двері відчинилися, циганчата посипалися, як із мішка. А тітка вискочила на тротуар і залемтувала на всю горлянку:

— Ану геть, щенята! Щоб вони вам здохли! Щоб ви всі повиздыхали!

У мене аж мурашки забігали по шкірі, Господи, чого так кричати? От і біологічка наша теж... Коли почне горланити,

мені хочеться втекти кудись і сховатися або щезнути з цього світу. Ненавиджу біологію...

А ця тітка репетувала у стократ гірше, ніж біологічка. І мені захотілося не сховатися, а... Отак підійти і струсонати її за комір чи що... Так я ж до коміра не дотягнуся, вона он яка дебела, а я — від горшка два вершка...

Натовп від лайливої тітки сипонув увсібіч. А я... підскочила і...

Дати їй прочуханки? Ні, вона ж тільки ще більше розлютиться. Я просто глянула їй у вічі і сказала:

— Тітко, не треба так сердитися... Не можна...

І рукою провела, наче запітніле скло витерла.

І раптом тіло моє від потилиці до п'ят взялося сиротами, а в голові щось перемкнулося. Сама не знаю, як воно вийшло, але... Тітка враз змовкла, очі, ще мить тому затьмарені ненавистю, кліпнули. Вона наче прокинулася. Як ото з неї зірвали чорну полуду, і вона побачила ліхтарі, людей, мене...

Я швиденько розвернулася і, насунувши на голову каптур, щоб нікого не бачити, побігла вулицею додому. Чи й не діло — дві зупинки...

Серце в мене калатало, як навіжене: я завжди, коли встряю в якийсь скандал, потім шкодую. Ну навіщо мені ця тітка? Зрештою, вона ж не на мене кричала...

З неба, як і досі, мжичило, і я поступово стала заспокоюватися. Вогні від ліхтарів відбивалися на мокрому асфальті, такі собі дві світлі низки: одна вгорі, друга — під ногами. І я зовсім було заспокоїлася, аж раптом зауважила: хтось іде за мною слідом...

Спершу відчула — щось не те. Раз озирнулася, вдруге — не відстає, іде.

Тоді я перетнула вулицю й зайшла у найближчу крамницю. Тинялася уздовж прилавків, розглядала, що скільки коштує, уже й продавці почали позирати. Минуло скількись часу. Я вийшла...

Ні, ви бачили таке? Он він стовбичить біля кіоска навпроти, буцімто мінералку вибирає...

Мені зробилось лячно. А потім я глибоко вдихнула і подумала: чого боятися? Ще не пізно, на вулиці людей повно, он міліцейська машина проїхала. Що мені до цього чолові'яги? Але мимохідь зиркнула.

На вигляд — років сорока. Хоча плечистий і високий, але на «качка» не схожий. Борідка акуратна така, коротко підстрижена. Куртка-пуховик. Начебто пристойна людина. І чого він до мене прилип?

А тут ще плечі від рюкзака ниють — вже несила терпіти. І живіт аж судомить. За весь день тільки й жувала, що бутерброд із сиром та «чупа-чупс» у буфеті.

Черевики вогкі — ноги змерзли. Треба додому швидше, бо о шостій мати прийде і, якщо мене не буде, дасть прочуханки.

А з іншого боку — ліхтар у нашому дворі вже третій день зіпсований. У під'їзді може й не трапитись нічого. А ще ж і ліфт. А раптом цей дядько за мною в ліфт заскочить?

Може, зачекати матір біля гастронома на розі?

І тут я розізлилася. З якого це дива я — втомлена, змучена, голодна (а мені ще й уроків стільки вчити) маю отут стирчати під дощем через якогось чмиря?

Я розвернулася і... пішла йому назустріч. Думала, він пройде мимо — еге, витріщився просто на мене!

— Чого вам, дядьку? — кажу грубо так. (А як із ним іще розмовляти?)

Думала, він здивується: мовляв, що таке, я іду собі в своїх справах...

Та він навіть прикидатися не став:

— Треба поговорити.

Я від такого нахабства трішки злякалася. І раптом він як ухопить мене за лікоть, як смиконе кудись — я ледве на ногах устояла! (А може, й гепнулася б, якби він мене не втримав.)

У цю мить повз нас на повній швидкості прогуркотів тролейбус, у калюжу колесами — гуп! І те місце, де я щойно стояла, обдало брудною водою, ніби з поливальної машини.

Незнайомиць мене відпустив.

— Ходімо, — каже.

Я поправила рюкзак — здається, неначе кілограмів сто важить. Ну, що тут вдієш?

Я попленталася поруч. Точніше, я пішла собі додому, а він зі мною — нога в ногу. Не відстає. Але мовчки.

Я не витримала:

— Ну, кажіть уже!

— Що?

— Починайте!

— Та я й не знаю, з чого почати...

Якось дуже щиро у нього це вихопилось. Коли наша керівничка каже: «Я навіть не знаю, що тобі сказати...» — це такий собі прийомчик, одне слово, — брехня. Чудово вона знає! Ось ти, сяка-така, шкільну форму не одягла, на фізкультуру спізнилася, біологічці знову нагрубіянила...

А цей дядько і справді начебто не знав, що сказати. Так чого тоді було ув'язуватися?

— І навіщо ви за мною... йдете?

— Бо дуже важливо, щоб ти мені *повірила*.

— Чому б то я вам маю вірити? Я вас уперше бачу!

І зиркнула на нього — знизу вгору. Він, звичайно, не схожий на тих мерзотників, якими нас у школі лякають. Хоча лиходій має таки виглядати приємно — щоб не викликати підозр. А ще — зачаровувати жертву...

— Ну, — заговорив він знову, — почну з того, що мене звати Оберон... Але ти мені, звичайно, не повіриш.

— Оберон. Аргон, неон, криптон, ксенон... — несамохіть зірвалось у мене з язика. У нашому кабінеті хімії таблиця Менделєєва висить, — здоровенна, на всю стіну. Знічев'я я її напам'ять вивчила. З тих назв класні імена виходять... При-

міром, командир космічного корабля — Барій Рубідійович...
Прикольно, правда ж?

— Скажи, будь ласка... а що ти отам зробила? На зупинці?
У мене знову мурашки по спині забігали.

— Де? На якій зупинці?

— З жінкою, яка кричала.

— Нічого не зробила... Просто сказала їй, що так не можна... І пішла. А ви бачили, чи що?

— Я бачив... Ти *не просто їй сказала*. Інакше б вона ще сильніше розлютилася. Ти дещо зробила. Свідомо чи випадково?

— Та я... Нічого я не зробила! Я її й пальцем не зачепила!
Якщо ви бачили, то повинні...

— Заспокойся. Ти її не руками зачепила.

— А чим же?

І тут я чомусь по-дурному гигикнула. Мені зовсім не було смішно, — у мене просто зуб на зуб не потрапляв. Треба було просто показати цьому нахабі, що я його зовсім не боюся, а всі його вигадки — нісенітниця!

— Мабуть, ти мене злякалася?

Це він якось дуже щиро запитав. І похитав головою. Авжеж — у темряві плентається за дівчиськом здоровезний чолов'яга — бородатий, підстаркуватий. Назвався Обероном. Ставить безглузді запитання. І ще й дивується, що мені якось не по собі.

— Не бійся, — сказав він. — Я ж не для того, щоб тебе сварити. Навпаки, я давно шукаю когось, схожого на тебе. Який уміє те, що ти зробила сьогодні на зупинці.

— Але ж... я нічого! Я не вмю! Це випадково, розумієте? Мені просто... Ну, погано, коли хтось кричить чи лається. І я хотіла, щоб вона замовкла...

Я затнулася. Виходило, ніби я виправдовуюся. (А з якого це дива?)

Ми пленталися все повільніше і, нарешті, зупинилися перед вітриною гастронома. Ліворуч — наш двір, другий